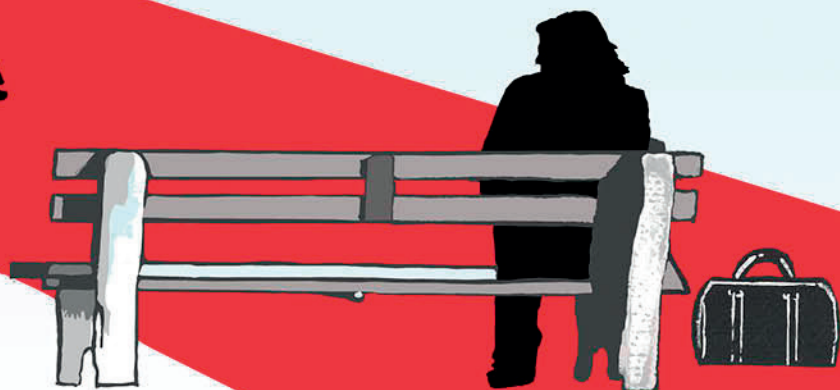

Arie van Driel
Jessie Descheemaeker

BEGRENSD VERLANGEN

inkijkexemplaar

Eerste druk 2024

Copyright tekst © Arie van Driel | Jessie Descheemaecker

Copyright illustratie(s) © Jeke-Art; Jessie Descheemaecker

Copyright profielfoto's © Amber Moens

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-31-2 | NUR 322

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Arie van Driel
Jessie Descheemaecker

BEGRENSD VERLANGEN

Ambilicious Breda | Kalmthout

24 oktober 2014

MIEN KEPKE

Tien jaar later ...

Ik herinner me als de dag van gisteren hoe we afscheid namen. Liefdevol, teder en met pijn in het hart, die niet te beschrijven is. Het afscheid was eerder een ...tot later.

Je zou me nooit loslaten, beloofde je. Je zou pas rust kennen wanneer ik terug geliefd zou zijn, geliefd door een ander die mij met hart en ziel graag zou zien.

Ik weet nu dat JIJ er altijd zal zijn. Waar ik ook ga en met wie ik ook ben, daar ben jij ook.

Ik reisde in die tien jaar naar heel wat bestemmingen, schreef je naam in de mooiste parelwitte stranden. Ik schreef je ellenlange brieven en jij las over mijn schouder mee.

Ik heb altijd iets met schrijven gehad, dat weet jij wel. Ontelbare briefjes stopte ik in je brooddoos. Ik kreeg de mooiste glimlach en de meest speelse berichtjes terug.

Nu neem ik je mee in mijn verhaal (Begrensd Verlangen).

Ik en jij. Toen, nu, altijd wij. En nu ook hij.

*Dankjewel mien kepke
Om mij dicht bij jou te houden.
Om mij de zin van het leven terug te laten zien.
Mij de kracht te geven om verder te gaan.
Het ontdekken van Jeke-art.
Het terug ontmoeten van mensen.
Dit alles heb JIJ mij gegeven*

Ook ik, laat je nooit los.

*Liefs
Jeke*

PROLOOG

Eerst verlies je jou
Wanneer je in mijn ogen kijkt
Kijkt in mijn ziel
En voel mij
Dan pak je mij vast
Kan mij niet loslaten.
Ik laat mezelf los.
Maar jou niet ...

Jessie Descheemaecker

EEN MYSTERIEUZE HOLLANDER

Vrijdagavond. De laatste dag van een drukke werkweek als kleuterjuf. Thuis plof ik neer op de zetel. Normaal gesproken sta ik dit mezelf niet toe. Ik begin altijd meteen aan mijn huishoudelijke taken, zoals de voorbereidingen op het avondmaal. Vanavond eten Fay en Indy mee. Mijn twee kinderen zijn volwassen, wonen deeltijds bij hun vader, studeren en hebben daarnaast hun eigen dingen en beslommeringen.

Maar wat heb ik hen graag rondom mij.

Een half jaar geleden leerde ik Maude kennen. Zij is singer-songwriter en lid van de muziekband Me Asa Weyo. Zij doet me denken aan de manier waarop ik als kunstenaar schilder. Allebei willen wij met wat we maken, mensen ontroeren. Nu ben ik als luisteraar ontroerd en krijg ik niet genoeg van de verschillende invloeden vanuit de pop-, rock-, soul- en African music die zij in haar muziek verwerkt.

Van Maude kreeg ik de hint om contact op te nemen met een Brusselse galerij. Zij wist dat de eigenaar mij en mijn kunst volgde en we hadden het idee om samen een evenement te organiseren. Dat alles bracht mij terug bij het begin. Ik realiseerde me dat het wel heel snel met mij als kunstschilder is gegaan naast mijn voltijdse job als kleuterjuf. Een dikke twee jaar geleden was ik pas gaan schilderen. Toch had ik al een behoorlijk aantal tentoonstellingen achter de rug. Die elke keer weer goed waren voor lovende commentaren in combinatie met verkochte werken.

Dat dit alles mij zo snel overkwam, was typerend voor mij. Om half voor iets te gaan, lukt mij niet. Van kinds af aan was ik voornamelijk bezig met voetballen. Eerst als speler.

Later als voorzitter van de vrouwenafdeling van een topclub. Dát was anders. Dit, wat ik nu doe met verf en kwasten, gaat over mij en mijn ziel. Over de passie die ik erin steek. Net als Maude met haar muziek, weet ik mensen te raken en te ontroeren. Hen vreugde, plezier en soms ook hoop en kracht te schenken.

Het evenement – mijn expositie in combinatie met Maudes muziek –, daar wil ik iets bijzonders van maken. De galerij en Me 'Ase Weyo zijn in elk geval top. Nu nog dat ene vinden. Datgene wat er voor mijn gevoel aan ontbreekt. Iets met poëzie misschien? Ik hoor de laatste tijd best vaak van collega-kunstenars dat de combinatie van schilderij en gedicht treffend kan zijn. En dat poëzie een extra dimensie zou geven aan mijn kunst.

Ik besluit om te gaan googelen. Om op zoek te gaan naar gedichten die mij raken. Enthousiast door het idee tik ik enkele thema's in van mijn werken. Rouw. Rauwheid. Liefde. Missen. Er komt van alles voorbij. Niet één keer heb ik er echter een gevoel bij. Net op het moment dat ik besluit om maar te stoppen met zoeken, verschijnt hij.

Arie van Driel. Een Hollander.

Ik lees het ene na het andere door hem gemaakte gedicht. Ze komen hard bij mij binnen. Plotseling weer verlangen, pijn, troost, liefde en geborgenheid zoals ik die eerder in mijn leven voelde. Tijdens het lezen van de achterflap van een van zijn gedichtenbundels, OPPA, val ik zelfs even stil. Wat ik voel, kan ik onmogelijk in woorden vertalen.

Ik citeer:

Van dartel tot rauwheid. Alleen dat woord al, rauwheid... Pfff.

Ooit: Een Griekse God. Vol adoratie van charismatisch bedreven pret. Daarna: Sterke liefde en zware pijnen.

Ik vraag me af of deze man zijn grote liefde is verloren.

Dertien keer oog in oog met de dood. Nu: Getekend door het leven. Elke dag een etmaal ouder. Wegijlende levenskrachten. Wreed versneld door de pijn van onbarmhartige reflectie door een terugkaatsende vijand die spiegelbeeld heet. Rest: het aftellen naar de onontkoombare dood.

Ik stop met lezen. Ik moet ermee stoppen. Kippenvel kruipt op het ritme van de laatste zes woorden over mijn armen. De koude rilling, voelbaar dalend over mijn rug; een diepe zucht.

Ook al ken ik hem niet, het lezen van wat hij schrijft doet me pijn; mijn binnenste weet waarom ...

Vergezeld door de glimlach van zijn kleinkind. Pril ontloken vingertjes gebald tot vuistje, veilig geborgen in een ouwe mannenhand. OPPA, zo noemt de lieve kleine meid haar opa.

Die laatste zin vertedert mij.

‘Mama wanneer gaan we eten?’ hoor ik vanuit de woonkamer mijn dochter roepen.

Wanneer Fay honger heeft, kan het haar niet snel genoeg op tafel staan. Haar broer Indy eet de hele dag door. Etenstijd of niet, voor hem maakt dat geen verschil.

Door haar vraag, keer ik terug in de realiteit. Weg uit die andere wereld waarin ik gevangen zat. Toen ik mij twee uur geleden bij thuiskomst in de zetel plofte, had ik het gevoel dat dit een bijzondere avond zou worden. Vraag me alleen niet waarom.

Terwijl ik de Hollander probeer los te laten, kijk ik op de klok boven de keukendeur: 18.30 Ik kies ervoor om iets te maken dat snel klaar is. Hoe eerder het op tafel staat, hoe sneller ik terugkeer naar ...

Wat ik ook doe, het lukt mij niet om het beeld van Arie uit mijn hoofd te verbannen. Deze voor mij onbekende man doet

iets met mij. Iets dat ik nooit eerder voelde. Ik wil terug naar mijn computer.

Tijdens de afwas steek ik een tandje bij. De pc trekt aan me als een magneet. Alsof er bovennatuurlijke krachten meespelen. Zijn gedichten mogen mij dan wel raken, maar hoe komen ze bij me binnen wanneer hij ze voordraagt? Aan de looks van deze Arie zal het alvast niet liggen. Hij heeft een bijzondere uitstraling, ook al schat ik hem een stuk ouder dan ik ben.

Het beeld van Arie achter de piano, het halflange grijze haar, die dromerige afwezige blik, dat zijdeglans kostuum ... Op de een of andere manier voel ik spanning.

Opnieuw verdiep ik mij in wie deze man is. En lees dat hij voordrachten geeft. Ineens weet ik wat ik wil. Ik wil hem zien én horen. Waar? Dat maakt me absoluut niet uit. Al moet ik daarvoor naar het noordelijkste puntje van Nederland rijden.

Ineens zag ik alles in een flits heel duidelijk: Opening expositie Brussel. Optreden Maude. En natuurlijk hij.

Terwijl ik met de minuut enthousiaster word over het idee, bestudeer ik op zijn website zijn agenda. Over acht dagen staat hij op een podium in Delft. Ik schrik. Nu wordt het serieus. Kan ik nog terug? Is dit echt de enige manier om zijn aandacht te trekken, om hem voor mij idee gewonnen te krijgen? En ook nog eens tussen al die vrouwen die ongetwijfeld om welke reden dan ook, zijn interesse willen opwekken.

Die laatste gedachte knijpt mijn keel gek genoeg niet dicht. Integendeel. Ik word er alleen enthousiaster door. Zelfs het idee om helemaal naar Delft te moeten rijden, schrikt mij niet af. Ik meen mij te herinneren dat Delft ergens tussen Rotterdam en Den Haag in ligt. En dat ze daar Delfts blauwe tegeltjes maken.

Inmiddels zit ik op de site van routenet. Hertsberge-Delft.

216 Kilometer. 2.23 Uur. Vijf uur in de auto om hem te zien. Want wie zegt dat ik hem te spreken krijg? Als ik hem al durf aan te spreken.

Ik twijfel of ik alleen moet gaan of dat ik een vriendin mee-vraag. Samen met iemand in de auto is niet alleen gezellig. Het geeft mij ook altijd het gevoel dat de afstand minder lang is dan die in werkelijkheid is. Luidop denken laat ik de namen van mijn vriendinnen in mijn hoofd passeren. Mijn gevoel blijft herhalen dat ik alleen moet gaan.

Alleen, iets dat ik zelden in mijn leven deed. Ik had het altijd zo druk en zeker toen de kinderen waren geboren, was er weinig of geen tijd om dergelijke uitstapjes te doen. En later, veel later zelfs, was het zo fijn om alles samen te doen met mijn 'alles'. Rudy is er al acht jaar niet meer ...

Rudy, de man die me na 17 jaar huwelijk met de papa van de kinderen me voor het eerst liet voelen en vooral ook liet zien wat de betekenis is van zielsgraag zien. Helaas hadden we maar één ding te kort en dat was 'tijd'. Rudy overleed binnen de twee jaar nadat we samen woonden. Van kerngezond zijn, tonnen energie hebben, evolueren naar volledig afhankelijk zijn van mij. ALS was ons lotje uit de loterij wist de neuroloog ons te vertellen, alleen een heel slecht lotje. Slechts 3 op 100.000 mensen krijgen deze diagnose waarbij alle spieren verlamd raken. Ondanks ons 'gebroken geluk' groeiden we alleen maar dichter naar elkaar toe. Het was de meest intense periode in mijn leven waar een schaterlach en een traan zo dicht bij elkaar lagen, waar humor vaak een medicijn was om met deze vreselijke ziekte om te kunnen gaan. Wat waren we een team in alle opzichten.

Twee gepassioneerde mensen, twee initiatiefnemers en nu volg je mij overal naartoe, waar en met wie ik ook ben, zolang

ze maar goed voor me zijn. Je zei dat je me nooit zou loslaten en dat voelde ik toen en nog steeds. Onze liefde gaat verder over de dood heen. Wat was het een voorrecht jouw vrouw te mogen zijn.

De volgende morgen zit ik samen met Fay in de auto richting Anniek. Zij is een van mijn hartsvriendinnen en zij voelt mij aan vanop afstand. Indy heeft een dagje freerunning in agenda staan, waar hij al een tijdje naar uitkijkt. Hij vindt het bijzonder jammer daardoor niet mee te kunnen gaan naar Anniek en haar vier dochters.

De afstand naar Anniek is hooguit tien kilometer. In mijn hoofd trekt de droom van vannacht echter haar sporen. Die geven mij het gevoel alsof ik de hele nacht achter het stuur in de auto zit. Op mijn netvlies duikt zelfs het blauwe plaatsnaambord Delft op.

Ik kijk opzij naar Fay. Misschien moet ik het ook maar meteen aan haar vertellen, van mijn zoektocht naar Arie. Als moeder vind ik het namelijk fijn om datgene wat ons bezig houdt met elkaar te delen. Ik voel dat wij op deze manier nauwer in elkaars leven betrokken raken, wat warm aanvoelt. Voorzichtig vertel ik haar over Arie. De manier waarop ze luistert en feedback geeft, maakt me trots. Wat is deze jongedame puur natuur. Krap vijf minuten later stoot Fay mij licht met haar linker elleboog aan.

‘Mama, kijk naar die nummerplaat op die auto.’ Ze zegt het heel rustig, al hoor ik duidelijk de verbazing in haar stem.

Ik lees wat er op de mij tegemoetkomende nummerplaat staat: ARY 888. We worden er beiden stil van, want dit is té gek voor woorden. Alles wat ik kan uitbrengen is: ‘Hoe zot is dit.’

Fay knikt beamend.